

Autor: Carlo Terracciano

Fašismus jako dějinný a politický evropský fenomén *definitivně* skončil v květnu roku 1945. Ve srovnání s evropským marxistickým komunismem, který se zhroutil o méně než půl století později s implozí SSSR, to byla porážka daleko slavnější, totiž: se zbraněmi v rukou. Je však platnou skutečností, kterou nelze anulovat, že obě tyto formy modernizace a mobilizace mas - komunismus a fašismus - vyšly ze zápasu s Amerikou jako poražené. A americký model, který ve 20. století triumfoval, vtiskuje teď jako globalizační mondialismus svůj cejch celé Zemi. Geopoliticky je to Eurasie (plus Afrika a Jižní Amerika), která až dodneška vede konfrontaci, střet, s „Novým světem“ v boji o Nový světový řád. Tak zvaný „neofašismus“ nebo „neonacismus“ druhé poválečné doby byl veskrze jedním velkým nedorozuměním, někdy tragickým, leckdy komickým a často směšným; živeným také zainteresovanou nepřátelskou stranou.

To, co se nevhodně definovalo jako „krajní pravice“, se nikdy nezotavilo z traumatu válečné porážky, z usmrcení anebo zmasakrování svých vůdců, kteří byli ponecháni výsměchu spodiny, té luzy, která jim ještě o den dřív jásala. Obraz, který ukazuje Mussoliniho a hierarchy, jak jsou pověšeni nohama k nebi, dolehl víc než na jednu politickou generaci tak těžce jako blok skály, který nelze odstranit. Také 8. září 1943, konec války v Itálii, představoval epochální bod obratu: konec Itálie jako národa, aby se proměnil v geografický termín, jenž má svůj obsah v tom, že několik desítek milionů osob mluví více či méně stejným jazykem.

Bubnová palba vítězné propagandy ukázala obraz fašismů jako zosobněné zlo; tak dalece, že se často sami přívrženci s touto invertní rolí ztotožnili jako s krajní formou protestu proti vítězům a vnitřního znovunapřímení se poražených. Nostalgismus, vnější formalismus, devirilizující oslava porážky, takřka nekrofilní kult minulého, „kult vůdce bez vůdce“ spjatý s anarchoidním spontaneismem (ozbrojeným či ne), byly taktéž činiteli politické a sociální impotence: zatímco svět se jako v nějakém víru měnil, pravice se stále více marginalizovala ve svém vlastnoručně vytvořeném ghettu. Neofašistický nostalgismus, na nějž právě může být vždy redukován, je očividně *presnou negací historického fašismu*, který byl hnutím revoluční mobilizace mas, hnutím mladých revolucionářů v celé Evropě, budovaným na

vitálním elánu mládí, hnutím orientovaným do budoucnosti a zaměřeným na to, aby fašismus zvítězil a vládl; právě tak jako revoluční komunismus Lenina, Trockého a Stalina. Obé se vztahovalo zajisté ke světu první poloviny minulého století. A předpokládáme, že mluvíme o lepší polovině pravice, o oné menšině, která neakceptovala připojit se *tout court* k systému, aby se stala hlídacím psem existujícího uspořádání. Tato druhá pravice, která skvěle pochopila, jakým směrem se svět pohybuje, jednoduše odvrhla každý historický a kulturní balast, aby přeběhla k armádám protivníkovy tábora, armádám liberálního kapitalismu, Ameriky, sionismu a mondialismu.

Tito kariéristé *realistické* pravice, kteří ovšem určitě nepředstavují úhlavního nepřítele, se s neofyty vlastní ctižádosti pokoušejí svým novým pánům dokázat plnou spolehlivost nových služebníků, které v nich získali.. Apoteóza nejbystiálnější policejní represe (aniž ještě mají odvahu k přímé konfrontaci na ulici), antikomunismus bez komunistů, vřazení se do každé lidu nepřátelské iniciativy a naprostá identifikace s americkou a sionistickou zahraniční politikou jsou fakta, která jsou stejně známá jako zjevná, takže je nepotřebujeme hodnotit ještě vícero slovy. V krajních případech pouze konají práci nostalgických a integrálních provokací z tajných archivů, vždy dobře skryti za uklidňujícími uniformami a obušky režimní policie, aby vyvolali střet mezi pravici a levici, rudých proti černým; v národním *milieu* by to pro mondialistický systém byla jejich důležitá funkce, kdyby nebyla tak anachronická, že je „službami“ uvnitř a vně národních hranic, jimiž jsou řízení, pokládána již za nepotřebnou. Není nutné dodávat, že antifašismus jistě systémové levice, který je ostatně právě tak směšný a nostalgický, je více či méně protějškem vulgárního antikomunismu krajní pravice. Postfašismus a marxistický neokomunismus proti sobě nadále bojují, aby se navzájem neutralizovali, k vyšší slávě *panské rasy*, která určuje osudy Itálie, Evropy a celého světa.

Pro nostalgiky „tvrdých zátylků“ a nepoddajnosti, ať už jsou bílí, rudí nebo černí, je tedy očividně a prokazatelně nemožné postavit se realitě přítomnosti a ještě méně výzvam budoucnosti. A není to jen naprostá absence dějinné perspektivy, která je nechává setrvat nehybně tváří tvář novému. Je to samo pojetí času, prostoru a věčnosti, které to lidem moderního světa nedovoluje, poněvadž moderna je stará, nebo ještě prostěji: lidé, kteří se v dějinných zvratech trvale obnovují. Rozumí se samo sebou, že v tom spočívá nepřekonatelná propast dělicí „pravici“ od tradičního Evolova myšlení.

Z knihy Carla Terracciana *Revolte gegen die moderne Weltordnung*, 2007 (*Rivolta contro il Mondialismus moderno*, 2002).